

Sygn. akt VIII Gz 145/18

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Marek Tauer (spr.)

Sędziowie: SSO Artur Fornal

SSO Wojciech Wołoszyk

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2018 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko 1/ (...) w G.

2/ R. K.

na skutek zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 16 marca 2018 r., sygn. akt VIII GC 1754/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

Artur Fornal Marek Tauer Wojciech Wołoszyk

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy zabezpieczył roszczenie powoda do kwoty 62.385 zł poprzez zajęcie prasy do słomy rolująco-zwijającej (...), nr seryjny (...), rok produkcji 2014, będącej w posiadaniu (...) w G., zajęcie wierzytelności z rachunków bankowych obu pozwanych oraz nadał klauzulę wykonalności temu postanowieniu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że powód uprawdopodobnił istnienie roszczenia podlegającego zabezpieczeniu, w sprawie zapadł bowiem już w dniu 20 stycznia 2017 r. wyrok. Ponadto, w ocenie Sądu I instancji, powód uprawdopodobnił również istnienie interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Z przedstawionych bowiem przez powoda okoliczności wynika, że pozwanych obciąża zadłużenie w znacznej wysokości, pozwani nie regulują swoich zobowiązań od marca 2016 r. Nadto, ich postawa w trakcie procesu zmierza wyraźnie do jego przedłużenia, skutkując niemożnością uprawomocnienia wydanego w sprawie wyroku od ponad roku. Wobec pozwanego R. K. toczy się nadto wiele postępowań egzekucyjnych. W efekcie, zachodzi obawa, że wykonanie wyroku okaże się w przyszłości niemożliwe lub utrudnione.

Pozwani w zażaleniu zaskarżyli w/w postanowienie w całości, zarzucając: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na treść zapadłego postanowienia przez mylne (błędne) przyjęcie, że pozwani są posiadaczami – właścicielami prasy do słomy rolująco – zwijającej (...), nr seryjny (...), bez sprawdzenia

okoliczności wskazanych we wniosku o zabezpieczenie, podczas gdy właścicielem prasy jest (...) w B. i ona jest wyłącznym dysponentem tej prasy.

W tych okolicznościach skarżący domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia i oddalenia wniosku o zabezpieczenie w tym zakresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanych nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że postępowanie zabezpieczające stanowi przyspieszone, odformalizowane postępowanie, w ramach którego wymagane jest uprawdopodobnienie istnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu i interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, bez konieczności zachowania szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym. Rozstrzygając o zasadności udzielenia zabezpieczenia Sąd dokonuje zatem oceny łącznego zaistnienia przesłanek określonych w art. 7301 § 1 kpc, warunkujących udzielenie zabezpieczenia.

Rozstrzygnięcie sądu w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia winno uwzględniać nadto dyspozycję przepisu art. 7301 § 3 k.p.c. nakazującego uwzględnienie przy wyborze sposobu zabezpieczenia interesów stron w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę, a obowiązanego nie obciążać ponad potrzebę, ale i istotę naprowadzonego w powództwie roszczenia procesowego, determinującego zastosowanie w danej sprawie określonego sposobu zabezpieczenia bądź z katalogu tych, jakie zmierzają do zabezpieczenia roszczeń pieniężnych (art. 747 k.p.c.), bądź też innych roszczeń majątkowych lub niemajątkowych (art. 755 k.p.c.).

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji co do uprawdopodobnienia przez wnioskodawcę zarówno roszczenia, jak i interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Pozwani w zażaleniu nie zarzucili zresztą, że powód nie uprawdopodobnił przesłanek z art. 7301 § 1 kpc. Skarżący podnieśli natomiast zarzuty dotyczące sposobu zabezpieczenia, a w szczególności zajęcia ruchomości – prasy do słomy rolująco – zwijającej (...) nr seryjny (...), której własność – według ich twierdzeń – nie przysługuje obowiązanym, lecz (...) w B..

Zachodzi zatem konieczność wskazania, że zgodnie z treścią art. 845 § 1 i 2 kpc, komornik może dokonać zajęcia ruchomości będącej we władaniu dłużnika. Nie jest więc istotne, czy zajęta ruchomość stanowi własność dłużnika. Istotnym jest bowiem jedynie faktyczne dysponowanie ruchomością. W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się, że przez władanie należy uznać faktyczne dysponowanie rzeczą bez względu na to, czy władający ma jakieś prawa do tej rzeczy, czy też włada nią w cudzym imieniu. Decydujące znaczenie ma w tym zakresie zewnętrzna strona posiadania, tzw. corpus (por. S. Cieślak, Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie egzekucyjne. Komentarz do art. 758-1088 pod red. J. Jankowskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, W-wa 2011, s. 599).

W uzasadnieniu wyroku z dnia z dnia 15 lutego 1991 r. w sprawie sygn. akt IV CR 550/90 (LEX nr 9051) Sąd Najwyższy podkreślił, że władanie oznacza faktyczną dyspozycję przedmiotem władanym bez względu na stosunek prawny władającego do tego przedmiotu, a komornik przystępując do zajęcia nie jest zobowiązany, ani nawet uprawniony do badania, w jakim stosunku prawnym dłużnik pozostaje do ruchomości, a więc czy jest jej właścicielem, użytkownikiem, czy też posiada rzecz w imieniu osoby trzeciej. Jeżeli rzecz znajduje się w mieszkaniu dłużnika lub w innym zajmowanym przez niego miejscu (piwnicy, komórce, magazynie, podwórzu przydomowym itp.), to znajduje się w jego dyspozycji, stąd stwierdzenie takiego miejsca położenia rzeczy wystarczy do uznania dłużnika jako władającego w drodze domniemania faktycznego.

Z okoliczności sprawy niniejszej wynika, że sporna prasa w momencie jej zajęcia znajdowała się we władaniu pozwanego R. K.. Powyższe wynika z treści samego zażalenia, jak również z treści pisma (...), z dnia 18 czerwca 2018 r., skierowanego do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy („wyjaśnienie”, k. 193), gdzie wskazano, że przedmiot zabezpieczenia został pozostawiony u pożyczkobiorcy, aby mógł go użytkować.

Ubocznie natomiast wskazać warto, że prawowity właściciel zajętych ruchomości może bronić swych praw podmiotowych tylko w drodze powództwa o zwolnienie zajętych przedmiotów spod egzekucji, przewidzianego w art. 841 kpc (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 1981 r., sygn. akt III CZP 71/80). Podstawą takiego pozwu będzie naruszenie praw (własności) osoby trzeciej.

Odnosząc się z kolei do zarzutu skarżących, którzy podnieśli, że dopiero od komornika uzyskali wiedzę co do skarżonego postanowienia o zabezpieczeniu, wskazać należy, że w świetle art. 740 § 1 kpc, postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia, wydane na posiedzeniu niejawnym, a podlegające wykonaniu przez organ egzekucyjny, sąd doręcza **tylko uprawnionemu**, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Doręczenia obowiązanemu dokonuje organ egzekucyjny równocześnie z przystąpieniem do wykonania postanowienia. Unormowanie to ma zapobiec udaremnieniu wykonania postanowienia przez dłużnika. Z tego też względu obowiązanemu nie doręcza się również zażalenia uprawnionego na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia (§ 2).

Uzupełniając powyższe, godzi się tylko zaznaczyć, że sąd powszechny ferując orzeczenie jest zobligowany działać zgodnie z przepisami prawa. W niniejszej sprawie wbrew zarzutom skarżących wydając postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia powództwa, które w swojej istocie służy ochronie wierzyciela, Sąd przepisów tych nie naruszył.

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd Okręgowy oddalił zażalenie pozwanych, jako nieuzasadnione, o czym postanowił na podstawie art. 385 kpc w związku z 397 § 2 kpc, jak w sentencji.

Artur Fornal Marek Tauer Wojciech Wołoszyk